

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za čet. leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljlo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vabilo na naročbo.

Koncem tega meseca začenja se novo naročevanje na „Slovenski Narod“. Vse gg. naročnike, katerim naročnina poteka, nujno prosimo, da jo ob pravem času pošljejo, ker moramo na nalog lastništva list ustavljati onim, kateri naprej ne plačajo. Ker se lista tiska le toliko, kolikor je naročnikov, ne moremo vselej kasneje številke dopošiljati, ako se naročevanje zakasni.

„Slov. Narod“ velja:
Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
Za četrt leta	3 „ 30 „
Za en mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:
Za pol leta 8 gld. — kr.
Za četrt leta 4 „ — „
Za en mesec 1 „ 40 „

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr.
Po pošti sprejemati „ 3 „ — „

Administracija „Slov. Naroda“.

Treba li Slovanom Carigrada?

Na to vprašanje odgovarja rusko „Novoje vremja“ z vso odločnostjo, da Carigrad ne sme biti v družih rokah, nego v slovanskih in to prav iz materialnih obzirov za Slovanstvo v obče i še posebej za Rusijo. Politika „nevmešateljstva“, „kojo zagovarja „Golos“ je za Rusijo sramotna in nevarna, pravi.

Z leta 1856, pravi „Nov. Vr.“ si šteje Anglija Turčijo za svoje trgovišče; pribojevala si je monopol trgovni kakor v evropske Turčiji, tako v mali Aziji ter zadušila vsako

konkurencijo. Anglija si je uže domišljevala, da je Turčija njena kolonija. Seznajajoči se z vzhodno trgovino Evrope, so se Angličanje korak za korakom naprej pomikali po obrežji črnega morja. Njihove manufakture prodrle so v Kavkaz in za kavkazke dežele, nanesli udar našej trgovini v Perziji, in končno so se skušali utrditi celó v Odesi i po južno-ruskim krajih. Z jedno besedo angleškim fabrikantom i trgovcem, prinuždenim iskati si nove sejmove, odkrila se je z Bosfora prelestna perspektiva. Anglija je tedaj vse ležeče na zadušeni slovanski narodov i ohranjenji turškega gospodstva.

„I temu nasproti je „Golos“ tako naiven, da se kaže zadovoljnega ako hoče Anglija v svoje roke delo pomirjenja in pokojnega spreobračanja Turčije ter deje, da je to tem boljše za nas.

Nikdar, če hoče Slovanstvo in če hočemo mi le malo razumeti svoje životne interese, ne smemo mi taka preobrazovanja pod egido Anglije ravnodušno gledati; bilo bi to za slovanski svet samoubijstvo, dobrovoljno odrečenje ne toliko od našega prošlega, no i do bodočega; dopuščenje tega bilo bi znakom brezsilja in polnega padenja Slovanstva. Po sili stvari ves slovanski svet in mi Rusi v tem čislju ne morejo ostati, da ne bi se udeležili pri vsakem koraku bodi si diplomatičnem ali drugem gledé Turčije. Za nas niso tam samo kolonijalni interesi, kakor za Anglijo, no taki životni, da od njih odvisi ali propad ali svobodno razvitje Slovanstva.

„Turško cesarstvo leži v predsmrtni agniji, mogila njegova je uže izkopana; a ne za to gre sedaj, da bi se Turčiji nanesel poslednji udar — meč uže je potegnen — ali za to, kdo bode njen naslednik, Slovani ali angleški kupci, Anglija ali Rusija? Kakor vladajoči ob bregih Neve smo si probili okno v Evropo, tako nam Bosfor in

Dardaneli odkrivajo pot v celi svet; pa le tačas, če je Carigrad v slovanskih rokah. Naša trgovina, naša premišljenost vse se nahodi v pasivnem položnji, in to ne more dobro vplivati na naše državne moči.

„Bosforski prolov in Dardaneli sestavljajo jedini izhod produktom južne Rusije, balkanski poluotok je naš najbližji in po odstranjenji angleškega nadvladanja, naš najbolj ugodni semenj. Naše izvožnje luke imamo iskati na jugu, vsaka nova železnica povzdiguje njihovo važnost. Zapreti nam Bosfor, — ko bi mi Angliji to privolili, značilo bi ubiti vso našo trgovino. A brez dobro razvite trgovine ne more rasti blagostanje posameznih niti moč države.

„Sedanja minuta je dovolj ugodna za nas. Zakaj bi se je mi Rusi ne poslužili v naših interesih, to je: v interesih Slovanstva? Kdor trdi, da je Rusija obvezana varovati občno-evropske interese, ta ponižuje Rusijo na stopnjo knežtva Monako. Interesi neslovanske Evrope so po večini protivni nam in vsemu slovanskemu svetu. Ako mi Angležem prepustimo, da se utrdijo v Carigradu, potem ostanejo južni Slovani danjiki (tributarni) Angliji, Rusiji pa je pot zaprt v srednje morje. Čemu je potem naša vojna flota, čemu naše pancerne fregate, ki nas toliko stanejo v miru, če naše trgovine ne morejo braniti?

„Svobodni Carigrad v rokah svobodnih Slovanov, naših zaščitnikov, prijateljev, bratov, — to je deviza našega notranjega in vnanjega razcvetenja.“

S temi besedami sklepa poštna ruska gazeta svoj temeljiti, v pravem slovanskem duhu pisani članek.

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

VIII.

(Dalje.)

Davek! ali ima plačanega uže za tekoče kvatre. Cesarska, kraljevska gospodska, ki pobira davek zmirom za jedne kvatre naprej, dolžnosti svoje pa izpolnjuje za jedne nazaj, ta bi slabo sprejemala ga, ako bi ne imel uže plačanega! V tej skrbi, če ima še toliko pri sebi, da bi v sili poravnal, kolikor morebiti dolžuje na davkih, seže pod prsni — pa kako se ustraši! Kjer bi moral žep biti in v njem možnjak z denarji, tam — nij nič! Šment! kako pak je to? Opre dlan v čelo in začne misliti, kje bi bil zgrešil to? Hm, nikjer drugje, kot tam na pretepišči! Ali kako? ali je

žep nateknil se na tist plot kam, ali je ostal tam na tleh kje? Ne to, ne ono! Dobro je bil pogledal povsod ondi, predno je odšel, pa nikjer nij bilo nič vedeti; ali nekako pak je vendar prišel ob denar — in tisto drago kupljeno mazilo tudi! Kakó tedaj?

„O ti hudimar ti roparski!“ zahršči na jedenkrat, ko si domisli na tistega capina, ki je poprej ruval se z njim in takó nesramno pretipaval ga pod obleko po rebresih. Tisti, da tisti je odtrgal i izpulil skrivni žep z denarji in mažo vred — nobeden drug ne! Ta misel mu kakor z jasnega strela vreže v možjane, in kimaje z glavo si natiloma misli: tist žep naj bi uže bil, kjer hotel in maža tista konjederska; da bi le denar bil, denar! Toda — saj ga ne bo, ne bo ga, ne bo, naj duhta, kakor in dokler hoče! — ker ne pozna tistega razbojnega rokoniača niti ne tiste spake njegove, da bi mogel za njima in priti jima v

živo. Vsaka hoja in pot zavoljo tega bila bi zastoj, to prec v tem hipu spozna Poskoček.

Žalosten in poparjen se nasloni ob zid in dalj časa nič ne vé, kaj bi? Kar se nena doma spomni, da je imel le nekaj malo premoženja pri sebi, da torej njega izguba tudi s tisto konjedertino zaplato vred nij tolika, da bi on, ki ima doma celo bajto vso z nova prekrito, moral vés potrt biti zató, nikar, da bi posehmal nič več kar ne vedel, kaj in kakó?

Le-ta zdrava misel ga brž zopet toliko okreпча na duši in na telesi, da se od zida umakne na prosto z do malega poprejšnjó srčnostjo na obrazi. Vendar pa prej vsem družim koj pri tej priči sklone, da, predno se zbije še s katerim, vprašal ga bode vselej poprej, kdo je? — da bo potlej poznal ga in vedel kje poiskati; in da mej tepežem se od zdaj za naprej hoče vselej trdo držati za denarni žep, da mu še kak drug katerikrat ne

Jugoslovansko bojišče.

Andrássyjev „P. L.“ naravnost magjarsko bojazen izreka, da kadar šest tednov „premirja“, ki ga je Turčija vstašem ponudila, brez vspeha poteče, bosta Srbija in Črnagora agresivni boj začeli. Midhad-paša naj se torej brž pokaže, če je praktičen državnik. (!)

Srbov je v orožji pri Drini in Aleksincu 70.000 mož, poroča „Pol. Corr.“, in turška nemškuta „N. Fr. Pr.“ se jezi nad tem številom in se skuša norca delati.

Da je Muktar brez boja Nikšić z živžem oskrbel, dunajsko Turkinjo neizmerno veseli. Ali mi menimo, da vse to nij družega, nego vstaši hranijo svoje moči za potrebnejše bitve.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. junija.

Cesar se z ruskim carjem snide 8. junija v gradu Reichstadt na Češkem. Tudi kronprinc Rudolf bode zraven, Andrássy pa ne.

Iz **Trienta** se dunajskemu listu piše, da tirolski Italijani v novjšem času zopet bolj živo upajo odtrgati se od Avstrije in priceliti se zedinjenji Italiji. Od kot to vzbujeno upanje baš sedaj?

Vnanje države.

„Glas **Crnogorca**“ prinaša članek z napisom: „Poslje Abdul-Aziza“, v katerem pravi, da nij treba prorok biti, da se vendar zanesljivo lahko reče, da Turki upajo, kar se izpolniti ne more. Smešni so oni, ki pričakujejo, da se more pod Muratom stanje očvrstiti.

V **Carigradu** se nič in nič ne gane novi sultan, nobenega dejanja in rešenja nij. Angleži in nemškutarji, ki so toliko od tega Murata pričakovali, vidijo z žalostjo, da so samo ime sultanovo premenili, da pa je Turek vedno le Turek.

Iz **Ensa** poročajo, da je tam došel avstrijski nadvojvoda Albreht in bil na kolidvoru od nemškega cesarja sprejet.

Francoska zbornica je dovolila mestu Parizu 120 milijonov na posodbo vzeti. — Odbor za volitve nasvetuje naj se zavrže volitev kapitana Muna, ker je vršil se baje nepostaven klerikalen pritisk. — Glede izbranja Buffeta v senat so se duhovi nekoliko uže pomirili. Republikanske novine začinjajo dokazovati, da prav za prav nij čisto nič nevaren ta mož.

Senat je volil komisijo, ki bode preiskavala uvele Waddingtonove osnove o postavi glede višjega nauka. Večina je proti osnovi. Nasvet Schölicherjev naj se smrtna kazen odpravi, bi je zavržen.

V **Belgiji** trajajo notranje demonstracije in nemirovanja mej liberalci in klerikalci

še dalje. V Löweni so prvi navalili na liberalne studente, univerza je zaprta.

Španjski senat je zavrzel s 111 glasi proti 24 nasvet Silvov, naj se Baskom fueros popolnem vzemó. Ne upa si španjska vlada.

Dopisi.

Iz Novega mesta 18. jun. [Izv. dop.] Res je, če človek dalje živi, več skusi, več vidi. Napotim se v Novo mesto, staro mi znano gnezdo, da bi videl, koliko se je izpremenilo v njem, od tistega časa, kar nijsem bil tam. Dospevši v mesto zvem, da se ravno zdaj porotne sodnije vršé. Vstopim tedaj tija. Advokat je pridno ravno zagovarjal necega zločinca, kolikor sem razumeti mogel. Ali le nemški je govoril. Bog zna, kam sem prišel! dejal sem si. Morda sem pa zgrešil pravi pot in zašel na Švabsko? Oziraje se po porotnikih, nijsem mej njimi ni jednega švabskega obraza ugledal, bili so prave slovenske korenine možje. Prepričal sem se, da polovica mej njimi, nij dobro razumela advokata. Zvesto so ga poslušali vsi, in ga gledali, nekateri zijaje, da v prislovici rečem, kot božji volki, a kaj koristi to? Komu koristi? Kaj doseže doktor s tem, če se tako krasno, okinčano in prepričevalno govori, če pa jedra govora oni ne razume, ki mu je namenjeno. Ravno tako, ko bi steni govoril! In zakaj se naš jezik ne spoštuje? Kolika budalost. Sramuje se li morda materinega jezika? Gotovo, se morda ne motim, če to mislim. Jezik slovenski mislim, je v oblikah in izrazih dovršen, krepak jezik. Človeku mora srce krvaveti, če vidi take nerodnosti še čelo v kakem slovenskem mestu. Kedaj bode vendar konec te prenapetosti nemčurske? Kedaj bode Slovan sam sebe spoštoval? Nasprotno se mi je pa jako srce vzdalo, ko stopi na oder g. državni pravdnik: Zares, prav krasno je govoril v našem materinem jeziku. Prav gladko, da veliko gladkeje kot advokat nemški, tekkel je g. držav. pravdniku slovenski jezik. Kako je to, da se nobeden mlad naroden advokat v Novem mestu ne naseli. Silno bi ga treba bilo.

Od štajersko-ogerske meje 17. jun. [Izv. dop.] V 127. šte. vašega lista se nahaja iz ormuške okolice dopis, ki vam je bil vtihotapljen, ker poštenjaka, narodnega učitelja, ki nij pristopil k dobro znanim „pionirjem“, ki na slovenske zemlji od žuljev slovenskega kmeta in vincarja živijo, pa vendar vse zaničujejo, kar je slovenskega. Ti ljudje sami priznajo, da niso zmožni slovenskega jezika. Kako so samo za omenjeni dopis

iskali in prosili, da bi jim kdo pero posodil. Narodne naše učitelje ti ričetvareški pionirji javno dolže, da ta in ta nij zmožen popolnem nemščine (pa za vas še tudi nekaj ostane — nur deutsche wörter werden am ende mit tz geschrieben), da ta ali oni učitelj prodaje učencem kamenčke in drugo pisalno orodje, pa ne pomisli, da nij povsod trgovcev, kjer so šole. Zunaj na deželi pa ne more vse tako biti kakor v Ormužu, ki je mesto.

Od ormuških, slovenščine nezmožnih, švabskih pionirjev hvaljeni dopisnik pravi, da humsko šolo obiskuje samo 20 do 30 otrok. — Gospodine, pogledjte v ormuško, pa boste videli, da jih primerno v Humskej nij menj, ker na Humu detca šolo še precej dobro obiskujejo. Hajd gospodine, prepričajte se in znali boste, da Hum šteje 199 za šolo ugodnih otrok, ter da jih po zimi le malo izostaje, a po leti jih kacij 80 vsak dan v šolo pride. In to jednemu učitelju uže zadostuje.

Na stavek, „ki je pri nas za uzornega učitelja slovel“, bi vam pač nekaj povedal, pa nečem žaliti osebe. Gospodu dopisniku naj bo sledeče v tolažbo: Res je, da obiskuje troje v Hum ušolanih otrok ormuško šolo, pa nij tudi nič menj res, da v Hum hodi 12 Miklavževskik, 3 Svetinski in 4 Središki, kar mu naj bode v dokaz, da ljudje dotičnega učitelja bolj čislajo kakor on.

Ker pa jaz razmere precej dobro poznam in po pravici vsakemu svoje dati hočem, mi je tedaj tudi dolžnost povedati, od kod ta sumnja do učitelja. Dobro je, da človek vestno izpolnjuje postave, ali v naši se vedno prehodnej dobi treba učitelju, da se včasih tudi ravna po pregovorih „Vox populi, vox Dei“. Postava šolska velevala, učiti tudi telovadbo, naravoslovje in risanje. A bože mili za naše ljudi je to novo in vse novo ide pri neomikanih ljudeh teško in zato se je, kar sem sam čul, neka pokveka izrazila, da se detca v Humskej šoli igrajo večkrat s telovadbo in risanjem, mesto, da bi se učili krščanski nauk in brati: „Saj naši otroci ne potrebujejo drugo nego da znajo v molitvene bukvice brati“. Kar se tiče pošiljanja učitelja na vinorejsko šolo, je pa res prav čudno. Ne vem kako more trditi ričetvareški dopisnik, da ormuški učitelji podučujejo ravno toliko in še več otrok, ki iz goriških krajev dohajajo kakor Humski (vsi trije ne). Od kod pa je imate? Morebiti iz mesta samega ali iz Hardeka, Lešnice, Pusenca, Dobrave ali iz Pavlovca. Se vam pač pozna od kod ste.

naredi take, kakor denes ta! Da, ta je denes spečal ga in zmešal mu pota in namene, kakor res nikoli še nobeden ne, kar je na sveti!

V mislih na to srdito zaškriplje zobmi ter še jedenkrat práv grdo prekolne tistega nepoznanega razbojnika: češ, saj družega njemu ne gre! Kljube tej prekletvi pa prazen in suh vendar z lahko vestjo ne more v kancelijo. Nekaj časa tedaj uže zopet ne vé, kaj bi naredil? V tistem hipu ima v drugič tisto prikazen županovo in nemudoma stopi v vežo uradnišnice, da v najslabejem slučaju uže vendar izvé, kaj in kako?

Sam pri sebi premišljuje, kaj naj ti prav zā prav poreče prišedši pred dotičnega gospoda in gledaje, pri katerih vratih naj bi povprašal hodi gori in doli držaje za odvdigneni klobuk na glavi. Takrat stopi iz bližnje pisarne bradat gospod, kateremu Poskočekove oči beró naznano učenost na obrazi. Zatorej brž ob-

stoji od daleč, skrije klobuk za hrbet in s prsti drgaje se ob senc, začne:

„Ali bi jaz mogel izvediti, kje je tistam, kjer se ženijo?“

Nagovorjeni je razumel Poskočkov misli pa odgovori:

„Le kar za mano pojdite!“

Poskoček gre, vès vesel, da je takó na nagloma naletel na tolikanj prijaznega in postrežljivega gospoda. Le to, da taka učena glava pa više njega — to se mu tako prečudno čudno zdi, da kar ne vé, ali se on res tako spoštljiv vidi, ali se ta gospod ne mara malo norca dela iz njega, ali ka-li, zlomka?

V pisarni se gospod neznane učenosti na jedenkrat obrne proti Poskočku z besedami:

„Ženitev je moja reč. Pri meni lahko opravite vse. Le kaj je, povejte! Pa sedite če hočete.“

To pritikano in previkano „te-te“ Poskočka tolikanj srbeče segeče v neprivajena ušesa, da se mu tudi šoba po vsej sili in hudem premagovanji razreži na smeh in da se ne more zdržati opombe:

„Neumni ste, gospod dohtar, ko vičete mene! Dozdaj je še le samo pès vikal me, tisti županov, kadar sem mu brco dal v rep, ko je prihajal stikat mi okolu hiše.“

Gospod pustéč to reč v nemar vpraša le:

„Kako je z ženitvijo? Kdo se ženi in na kaj?“

Poskoček ročno in razložno še jedenkrat obriše, kakšno in koliko ima selišče in zemljišče, sešteje na prstih vse svoje rogate, repate in kljunate živali doma, pove, da vsemu temu je on sam gospodar in pa bog, ter pristavi:

„Ženil bi se pa jaz rad in lahko, če je

Iz Istre 12. junija [Izv. dop.] No kar je res, pa je res, o binkoštnih praznikih se rado dogodi človeku kaj nenavadnega. Moj prijatelj mi je zadnjič pravil, da ga je Jupiter pluvius vselej do kože napral kadarkoli je še mlado dijače, o binkoštnih kam na deželo zakolovratil, ter drugi dan, da ga je od silnega nahoda tako glava bolela, da nij mogel ni jedne pametne ziniti. To sem se spomnil, ko sem te dni slišal o učiteljske skupščini v Paznu, ter mislil: No g. B. se je moralo tudi kaj nenavadnega dogoditi, kakor mojemu prijatelju. In uganil sem jo. Prifrčal je, namreč duh, a ne duh modrosti, nego tisti usiljivi duh švabski, ki se tako nasilno zaletava v avstrijske Slované, postal v Paznu, ter rekel temu gospodu iz ljudskih šol v Istri: Čuj besede, ki ti jih jaz govorim in ohrani jih dobro v srci. Jezik nemški je dolg a še dolži mora biti; ti moraš skrbeti, da bodo isterski slovanski otroci odslej pozdravljali tudi se po švabsko „gumorn“ in „gunamd“ a ne samo italijanski z „majurno“ „bunašira“ ali pa še celo z „da ste mi z Iravi“.

In kaj češ, kadar tako silni grmanski duh govori, tacemu človeku treba, da posluša, in poslušal je naš gospod ter pisal gospodom učiteljem v Istri: da mu napišejo dolge učene razprave ter da pridejo na skupščino, odgovore na in vprašanje: Bi li bilo dobro, da se v isterske ljudske šole vpelje tudi drugi deželni jezik? Učitelji, ki niso še prešli duha nemškega, siromaki, ki morajo čisto slovansko mladež podučevati samo čisto, — italijanskim jezikom, so odgovorili: da bi bilo dobro, da se vpelje tudi drugi deželni jezik, to je slovanski. No to so naleteli nebogi! Gospod jim odgovori: Kaj! gospoda, vi mislite, da je slovanski jezik drugi deželni jezik v Istri? Jako se motite; drugi deželni jezik tu je jedino zveličalna nemščina in o tej govorim, italijanski in slovanski pa sta uže tako vse jeden isti jezik. Na! tu imaš vruga. Nemščina je deželni jezik v deželi, kjer nemaš ne jednega Nemca, a italijanski in slovanski jezik sta jedno in isto!

Domače stvari.

— (Kres) Denes zvečer žgal se bode kakor vsako leto na Drenikovem vrhu velik kres. Palil se bode tudi metalen ogenj. Pevci slovenske čitalnice bodo peli narodne pesni. Najemnik Drenikovega vrha je obljubil skrbeti za dobro postrežbo. Nadejati se je veliko občinstva. Kres je staroslovanski običaj, podedovan od naših starih slovanskih očakov. Za to

tudi mi čuvajmo te čestite stare šege svojega roda. Kamor po deželi naš list še ob pravem času pride denes, naj naša beseda uvažena bode.

— (Nova slovenska knjiga.) Ravno kar je v narodnej tiskarni izšla nova slovenska knjiga „Trije javni govori,“ govorili prof. Fr. Šuklje, Ivan Tavčar in profesor Fr. Wiesthaler. Knjižica ima 134 strani in velja le 30 krajcarjev. Dobi se pri bukvarju J. Giontiniju v Ljubljani in v narodnej tiskarni.

— (Odsek za izdavanje Matičinih knjig) je imel 10. t. m. sejo, pri kateri se je dogovarjalo o nekaterih Matičinih ponujanih rokopisih in o narodnem blagu. Nabrano „narodno blago“ se bode izročilo gosp. prof. Wiesthalerju v pregled in v poročevanje o njem pri prihodnjih odsekovih pogovorih. — Po gosp. prof. Pletersnikovem nasvetu, da bi se po Slovenskem nabirala krajna imena za popolni „geografski imenik,“ določi se, naj se odbor Matičin o tej zadevi obrne do izobraženih domoljubov po deželi s prošnjo, naj bi vsak v svojem kraju nabiral domača krajna imena (imena vaš, rék, gorá, hribov itd.) — Nekaj rokopisov oddalo se je gg. pregledovalcem, nekaj pa se jih je prihranilo za odborovo sejo, katera bode morda uže v začetku družega meseca. — „Tomanovo življenje,“ pisano po tajniku gosp. A. Praprotniku, in nekaj njegovih še nenatisnjenih in manj znanih pesen, uredjenih po nekaterih odbornikih, je odsek za izdavanje knjig pregledal; dotočni rokopis pride po nekaterih malih popravkih uže ta teden v tiskarnico. Tudi se je določilo, da se „Tomanovemu življenju“ doda njegova podoba. — Matičini zemljevidi — posebno „Turčija“ in Kozlerjev „Zemljevid slovenskih dežel“ — se pridno razpošiljajo. Dogodbe sedanje na Turškem vabijo omikane naše ljudi, ki časnike beró, da segajo po zemljevidu Turčije, ki le malo soldov stane. — Ravno kar so prišli iz Köke-ovega litografičnega zavoda na Dunaji v drugič natisnene matične diplome; sedaj se bode z njimi lahko postreglo vsem udom, ki želé lično diplomu imeti.

— („Laibacher Tagblatt“) trga iz naših člankov posamezne stavke ven, pa potem tako tope, glupe in naravnost neumne glose dela, da se pač pozna, da je g. lastnik tega lista pri izmeni uredništva prišel iz dežja pod kap. Če hoče namreč „Laib. Tagblatt“ iz našega uvodnega članka videti, kako „zelo si slovanski element želi ruske knute

— nemamo temu nemškemu čarkarju družega odgovora, nego da kaj o „knuti“ more iz našega lista le kak „butelj“ brati, kakor je „T.“

— (Cirkus.) Denes pride iz Zagreba cirkus Sidoli in bode tukaj v Ljubljani več predstav dajal.

— (Iz Ljutomera) se nam 21. t. m. piše: Pri današnji volitvi velikih posestnikov v okrajni zastop ljutomerski izvoljeni so Slovenci, kateri so došli v velikem številu volit. Nemškutarska stranka se z ozirom na vspeh niti volitve udeleževala nij.

— (Šoštanjska posojilnica) ima 28. junija izredni občni zbor. Program: Poročilo o delovanju v poslednjem polletju. Revizija knjig in pisem. Sklep, kdo ima podpisati menjice za druge denarne zavode. Posvetovanje zaradi novega stanovanja. Sklep o prinesku za telegrafne hlode. Nasveti posameznih družabnikov.

— (Novo jezero) je naredilo se v občini Površ pri Mariboru, tako široko kakor Drava vsled povodnji. Najbrž pa se bode voda zopet odtekla.

— (Iz Svetinj pri Ormužu) 21. jun. se nam piše: Kakor po družih krajih je tudi pri nas pomladanski mraz naredil veliko škode. Še več kakor smo početkoma mislili. Ovočje, ki je letos izvanredno lepo ocvelo, je vsled mraza skoraj vse popadalo. Le nekaj jabolk in črešpelj je še ostalo. Žito je redko, pa prav lepo. Zrna zna biti obilo, le slame, ki je pri nas zelo draga, bo malo. Grozdje cvete. Preteklo noč smo dobili potrebnega dežja.

— (Utonil) je nek delavec vulgo Poštrajh pri zadnji povodnji blizu Kamnika v Bistrici. Šel je k izpovedi, potem se je olajšan od grehov malo opil žganja in domov grede smrt storil.

— (Nesreča.) Iz Sostrega pod Ljubljano se piše 19. jun.: Denes zjutraj zgodaj je šel M. P., zadvorski Bizjak iz šentlenardske fare v Sostrem s sosedoma po drva v hrib nad Gostinico. Gredé iz Zaloga proti Lazim jih doide hitri poštni vlak iz Ljubljane. Bizjaku se splašita lepa konja, predirjata do dveh prednjih voz, in, ko se jih hočeta ogniti, se nad Gostinico pod Jančeharjem vrne M. P. iz voza čez škarpo v globoko Savo, konja pa in voz se prekucneta čez njega v šumečo vodo. M. P. dobro plava, čeravno ga pogoltna nekekrati savski vrtinec. Z vodo se borečemu M. P. pridejo Gostiničani s čolnom na pomoč, ter ga rešijo neprevidene smrti. Konja sta utonila. Crknjena konja pa razdrti voz so iz

po cesarskih postavah puščeno, oženiti se na tako?

„Hm, oženiti se po novih postavah sme vsak, naj ima kaj ali nič“, odgovori gospod.

„Kaj ne? No vidite, no vidite! To so pravične postave!“ hiti Poskoček zagotavljati in obraz se mu žari od veselja. Potlej pristavi:

„Oné, naš tisti župan pa mi žuga, da jaz se ne smem!“

„Zakaj, da ne?“

„Bog vé, sam ne ve; jaz pa vem, dobro vem, zakaj bi rad mi ubranil. Zato, da bi se polastil mojega zemljišča, ko bi jaz kar tako umrl, zato, gospod dohtar; le verjemite: jaz poznam njega, jaz se ne lažem!“

„Če nij družega; potlej nij nobene zapreke“, pravi mu izvedeni gospod.

„Nič družega, nič družega! vam pravim“, pritrjuje Poskoček majaje z roko pred soboj, in nadaljuje:

„Da vam po pravici povem: tistega našega župana — zgolj sama nevoščljivost ga je, pa samogoltnost, pa opravičljivost, pa dolg jezik, pa čeljust tiste široke! Saj vem, da tudi k vam pride grdit me in obrekovat; toda, če ste pametni, gospod dohtar, nikar mu nič ne verjemite! Če vi potegnete z njim — ne bo nič! ali jaz — jaz pa rad dam za jeden polič ali za dva, kedaj tako-le najdem pravega človeka! Da, da, gospod dohtar, le njega ne poslušati! On vam je tak kvasač, tak je — vi ne veste, kakšen je!“

„Marnje nič ne veljajo pri nas; le pravica in resnica!“ potolaži gospod.

Torej se jaz kar lahko oženim, jelite, gospod dohtar?

„Nu, jaz mislim pač, da; če le nij kakih merodajnih zaprek.“

„Katere so pa tiste merodajne?“ vpraša radovedni Poskoček, in obzija.

„Na primer: ko bi bil človek uže oženjen.“

„Ho, bog me varuj! Tistega pa jaz uže ne — ako tudi bi bil hotel kedaj, menda ne!“ pravi Poskoček, okrepaje resnico svojega izreka, da bi saj gotovo od sebe odvrnil vsako tako merodajno zapreko.

Nadalje se človeku ne pripušča oženiti se v tistih sosedi ali občini, v kateri bi potlej po svojem zakonu prizadeval kakoršnokoli napotje ali škodo, razlaga učeni uradnik.

„Nikoli naj ne vidim nebeških vrat, če sem in če bom kateremu kedaj premeknil kaj več, kakor se mi blata prime na črevlje“, rekoč oddrgne ga na tla, da bi se videlo, koliko.

„Nu, komur se pa take in jednake prečeče okoliščine po pravici ne morejo podtikati, tistemu pa nihče ne more ubraniti žentivte“ podučuje gospod.

(Dalje prih.)

Save izvlekli pri Lazih. — Ker je na omejenem kraju tik ceste globoka Sava, kako je to, da ne skrbi dotični cestni odbor za primerno cestno ograjo? Če zasipa južna železnica nevarni vrtnice, kateri preti cesto spodkopati in železnici škodovati, je mar prav, da se pusti kamenje na cesti ležati, da se voz voza teško ogne in se potem taka nesreča primeri!

Razne vesti.

* (Tiskovna svoboda v Avstriji.) Od 1. jan. do 10. junija je bilo v naši Cislejtaniji celih 233 tiskovin konfisciranih. In vendar državna osnovna postava govori, da imamo tiskovno svobodo ali ka-li.

* (Igralci.) V Pragi teče velika pravda zoper več višjih uradnikov kreditnega zavoda zaradi goljufije, ki so svoj in potem še društveni denar na borzi zaigrali. Tudi na nemškem je več enajstih pravnih zaradi bank in denarnih ustanovljenj. „Kraha“ nij konca ne kraja.

* (Povodenj) v Galiciji se je zmanjšala zadnje dni, vendar železnice še ne morejo voziti.

* (Bismarck) je precej nevarno zbolel in odšel zaradi tega v toplice Kissingen.

* (Tudi jedno izhodno vprašanje.) Zemunski „Graničar“ pripoveduje, da je nekoliko Pančevcev vozilo se po ladji v bližnji Zemun. Ker niso pasa imeli, niso smeli iz ladje izstopiti. Peljali so se nazaj v rodno mesto. A tam jih policaj nij poznal in ker niso pasa imeli, tudi tam niso smeli izstopiti na domačo obalo. Peljali so se v bližnji Belgrad, tam pa jih brez potnega lista srbska vlast nij pustila na suho. Ker niso hoteli v vodo skočiti, poskusili so še enkrat v Zemunu, kjer zdaj od doma čakajo potne liste, da se vrnejo.

Javna zahvala.

Dobrodejno društvo „Narodna šola“ razteza svoje plemenito prizadevanje; podpirati narodno šolstvo, tudi preko Save po slovenskem Štajerji. Naše štiri razredne šole je poslalo zbirko stereometričnih tel in 43 slovenskih knjig, koje bodo začetek tukajš. jej šolske bukvarnice. Na prejetem najtoplejo zahvalo izreka kraj. šol. svet St. Jurski na juž. žel. dne 20. junija 1856.

Rüpschl, predsednik.

Dramatično društvo.

Občni zbor „slovenskega dramatičnega društva“ za leto 1876. je 5. julija ob 6. uri po polu dne v čitalniški dvorani v Ljubljani.

Vrsta razgovorov:

1. Ogovor predsednikov.
2. Poročilo tajnikovo.
3. Poročilo blagajnikovo.
4. Volitev predsednika, blagajnika in novega odbora.
5. Posamezni predlogi.

Vsi udje so uljudno povabljeni.

V Ljubljani 20. junija 1876.

Za odbor:

Janko Kersnik,
tajnik.

Jan. Murnik,
predsednik.

Dr. Julius Feldbacher,

odvetnik,

slavnemu občinstvu do uljudnega znanja dostavlja, da je svojo pisarno v

Mariboru,

Tegetthoffstrasse, v hramu A. plem. Kriehuber-ja odprl. (181-2)

Dunajska borza 22. junija.

Enotni drž. dolg v banko slih	66	95	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	70	20	
1860 drž. posojilo	110	80	
Akcije narodne banke	854	—	

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Kreditne akcije	150	—
London	120	75
Napol.	9	61 1/2
C. k. cekini	5	79
Srebro	101	80

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;
nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sè železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—12)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajski cesti v Ljubljani.

Mej mnogimi anonci, posebno za ure in zlato blago je mnogo taci, ki prebivalce po deželi samo sleparijo. Vsak naj bode svarjen za svojo lastno korist pred kupovanjem, kjer firma prodajalec ne garantira zadostno. Vse ure in drugo zlato blago, katero kdo pri meni kupi, izmenjam mu po volji vsak čas, ali pa tudi nazaj sprejem, to je dokaz najostreje soliditete!

Neverjetno, pa resnično!

Za 10 in 12 gl. prava angleška, srebrna cilindar ura s primerno verižico in medailonom, etuijem, ključkom in petletnim garancijnim listom in po vrhu še jedno rezervno steklo za uro. Ravno iste krono-časomerne ure fino ognjo-pozlačene samo gl. 12.50.

Samo 18 ali 25 gl. prava angleška srebrna anker-ura, savoneta z dvojnimi pokrovom, fino izrezana poleg tudi še verižica in garancijni list.
Samo 13 gl. prava angleška srebrna in ognjo-pozlačena kronometer-ura z verižico vred, z usnjatim etuijem in garancijnim listom.

Samo 16 ali 17 gl. prava angleška Prince of Wales-remontir-ura, najmočnejšega kalibra s kristalnim steklom.

Samo 14 ali 17 gl. prav mala ura za dame iz pravega srebra in ognjo-pozlačena, poleg vratna verižica in garancijni list.

Samo 20 gl. prava angleška fino ognjo-pozlačena srebrna kronometer-ura z dvojnimi plaščem, fino emailirana, poleg tudi še fina verižica, medailon in garancijni list.

Samo 18 ali 20 in 25 gl. najfinjša srebrna prava angleška anker-ura na 15 rubinov poleg verižica, medailon, usnjati etui in garancijni list.

Samo 20 in 25 gl. srebrna remontir-ura brezi ključka za naviti, poleg verižica in medailon.

Samo 40, 50 in 60 gl. zlata ura za dame z dijamanti.

Samo 30, 35 in 40 gl. prava angleška srebrna remontir-ura z dvojnimi plaščem, garantirana in patentirana.

Samo 23, 25, 27 gl. zlata ura za dame z verižico, medailonom in garancijnim listom.

Samo 35, 45, 50 gl. prava angleška zlata anker-ura s kristalnim steklom.

Samo 60, 75, 100 gl. fina zlata ura s kristalnim steklom. 105 in 115 gl. z dvojnimi plaščem.

Samo 200—300 gl. pravi angleški kronometer z remontirnim dvojnimi plaščem in kristalnim steklom.

Razun tega pak še vsake vrste drugod od kakega drugega anoncirane ure in gotovo cenejši.

Atelier za popravljanje.

Stare ure, dostakrat preljudi družbinski spomeniki popravljajo se, ter onove. Cene popravljanja s petletno garancijo: gl. 1.50, 3, 5 do 10 gl.

Nepremakljive in za peljati

Mlatilnice na cveke

ročne in za vlačenje

od 1—6 konj

izdeljujejo. kot specialiteto

Umrath & Comp., v Pragi

gospodarskega orodja strojna fabrika.

Ceniki in podobe zastoj. Za vsak stroj se jamči. (188—1)

ZALOGA

pri

gosp. Josipu Debevču v Ljubljani.

Zlatnina.

Od c. kr. kovničnega urada na Dunaji kot pravo izkušeno.

Prstani.

Prstani za dame gl. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 15. Prstani s pečatnikom za gospode gl. 8, 10, 11, 12 do 20.

Poročni prstani gl. 5, 6, 7, 8.

Zlate verižice za ure.

Verižice, kratke s ključkom gl. 1, 20, 25, 30, 35 do 80 v vsakej obliki. Verižice, dolge z gladkim ali facijoniranim pahačem z biseri gl. 28, 30, 35, 40, 50, 55, 60, 65, 70, 80 do 150.

Zlati medalloni

za gospode in dame.

S pravimi kamenji gl. 14, 16, 18, 20, 24, 30, 35, 40, 45, 50.

Zlate garniture.

Brože in uhani gl. 18, 20, 24, 30, 35, 40. S pravimi kamenji ali biseri gl. 36, 40, 45, 50 do 20.

Z dijamanti in brilanti gl. 60, 80, 90, 100 do 200

Zlati uhani.

Lečneči za otroke gl. 1.25, 1.50, 1.75, 2, 3 sè ali brez kamenjčkov.

Uhani, dolgi ali okrogli sè ali brez kinča, gladki ali pa sè pravim kamenjčkom ali pa v obliki sunice gl. 12, 15, 18, 20 do 30.

Boutoni z dijamanti ali brilanti gl. 50, 55, 90, 100 do 500.

Zlate gumbce za kemisete in manšete.

Z dragocenimi kamenjčki gl. 6, 7, 8, 10, 12, 14, 18, 20.

Zlate brože.

Enojne najnovejše oblike gl. 12, 15, 20 do 25. S slikami gl. 12, 15, 16 do 40.

Zlati križci.

gl. 6, 7, 8, 9, 10, 12. Sè biseri ali dragocenimi kamenjčki gl. 8, 9, 10, 12 do 25.

Zlate prsne igle.

V različnih oblikah, Jokey, Sport itd. od gl. 5 do 30.

Sè dragocenimi kamenjčki od gl. 5 do 30.

Sè brilanti gl. 15 do 150.

Zlati brazleti.

Gladki obročki, različne širokosti gl. 18, 20, 26, 30 do 60.

Sè pravim kamenjčkom ali biseri gl. 30, 36, 40, 50 do 80.

Sè brilanti od gl. 80 do 500.

Pismena naročila

izvrše se v 24 urah proti poštnem povzetku ali priposiljatvi novecev. Na zahtevanje razpošiljajo se tudi ure in zlatnina proti poštnem povzetku za izbiranje, ter se za neobdržano vrača denar nazaj.

Moje cene so vedno nižje, kakor najnižje povsod, ter zahtevam dobička le sedanjemu času primerno.

Vsi, kateri želé nove ure in zlatnino naročiti, Vsi, kateri stare ure ali staro zlatnino za novo izmenjati želé, se uljudno prosijo, da se obrnejo na mojo firmo. (26—19)

Philipp Fromm,

fabrikant ur in zlatnine,

Rothenthurmstrasse šte. 9, nasproti Wollzeile, DUNAJ.

Naj se ne pozabi naslov.

LASTNINA IN TISK „Narodne tiskarne“.